

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 30. marca 2006 (predlog za sprejetje predhodne odločbe High Court of Justice (Queen's Bench Division)) — Elizabeth Florence Emanuel/Continental Shelf 128 Ltd

(Zadeva C-259/04) ⁽¹⁾

(Znamke, ki zavajajo ali lahko zavajajo javnost glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitve — Znamka, ki jo imetnik prenese skupaj s podjetjem, ki izdeluje z znamko povezano blago — Direktiva 89/104/EGS)

(2006/C 143/18)

Jezik postopka: angleščina

Predložitevno sodišče

High Court of Justice (England & Wales Division)

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Elizabeth Florence Emanuel

Tožena stranka: Continental Shelf 128 Ltd

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe — High Court of Justice (Queen's Bench Division) — Razlaga členov 3(1)(g) in 12(2)(b) Direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1) — Znamke, ki zavajajo ali lahko zavajajo javnost glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitve — Znamka, ki jo imetnik prenese skupaj s podjetjem, ki izdeluje z znamko povezano blago — Poročne obleke znamke „Elizabeth Emanuel“

Izrek

- 1) Znamki, ki je enaka imenu oblikovalca in prvega izdelovalca proizvodov te znamke, se registracija ne more zavrniti samo zato, ker naj bi zavajala javnost v smislu člena 3(1)(g) Direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami, zlasti ko so se stranke te znamke, ki je bila prej registrirana v drugačni grafični obliki, prenesele s podjetjem, ki izdeluje proizvode, označene s to znamko.
- 2) Imetniku znamke, ki je enaka imenu oblikovalca in prvega izdelovalca proizvodov s to znamko, se pravice ne morejo razveljaviti zgolj zato, ker naj bi ta znamka lahko zavedla javnost v smislu

člena 12(2)(b) Direktive 89/104, zlasti ko se stranke te znamke prenese s podjetjem, ki izdeluje proizvode te znamke.

⁽¹⁾ UL C 217, 28.8.2004.

Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 6. aprila 2006 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Finanzgericht Hamburg) — ED & F Man Sugar Ltd proti Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Zadeva C-274/04) ⁽¹⁾

(Kmetijstvo — Uredba (EGS) št. 3665/87 — Izvozna nadomestila — Uporaba kazni zaradi dokončne odločbe o vračilu nadomestila — Možnost ponovnega preverjanja odločbe o kazni)

(2006/C 143/19)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Finanzgericht Hamburg

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: ED & F Man Sugar Ltd

Tožena stranka: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Finanzgericht Hamburg — Razlaga člena 11(1) in (3) Uredbe Komisije (EGS) št. 3665/87 z dne 27. novembra 1987 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 351, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 2945/94 z dne 2. decembra 1994 (UL L 310, str. 57) — Kazni v primeru previsokega zaprosila za vračilo — Možnost, da nacionalni organi in/ali nacionalna sodišča v okviru pritožbenega postopka izvoznika zoper odločbo, s katero mu je bila naložena kazen, preverijo dokončno odločbo o povračilu neupravičeno prejetih zneskov — Napačna razlaga prava Skupnosti

Izrek

Člen 11(1), prvi pododstavek, Uredbe Komisije (EGS) št. 3665/87 z dne 27. novembra 1987 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode, kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 2945/94 z dne 2. decembra 1994, je treba razlagati tako, da lahko nacionalni organi in sodišča v okviru pritožbenega postopka zoper odločbo o kazni, ki temelji na tem členu, preverijo, ali je izvoznik dejansko zahteval nadomestilo, ki je višje od nadomestila, ki bi se moralo uporabiti v smislu navedene določbe, čeprav je odločba o povračilu, predvidena v odstavku 3, prvi pododstavek, navedenega člena, postala dokončna pred sprejetjem odločbe o kazni.

(¹) UL C 228, 11.9.2001.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 2. maja 2006 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Supreme Court) v zadevi Eurofood IFCS Ltd — Enrico Bondi proti Bank of America N.A., Pearse Farrell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders

(Zadeva C-341/04) (¹)

(Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Uredba (ES) št. 1346/2000 — Postopki v primeru insolventnosti — Odločba o uvedbi postopkov — Središče dolžnikovih glavnih interesov — Priznanje postopka v primeru insolventnosti — Javni red)

(2006/C 143/20)

Jezik postopka: angleščina

Predložitevno sodišče

Supreme Court

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Enrico Bondi

Tožene stranke: Bank of America N.A., Pearse Farrell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Supreme Court — Razlaga členov 1, 2, 3 in 16 Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z

dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (UL L 160, str. 1) — Sklep o imenovanju začasnega upravitelja za čas do izdaje dokončnega sklepa — Možnost, da se šteje, da je ta sklep odločba, s katero se uvede postopek v primeru insolventnosti — Sodišče, pristojno za uvedbo postopka v primeru insolventnosti

Izrek

1) Kadar je dolžnik hčerinska družba, ki ima registrirani sedež v drugi državi članici kot družba mati, se domneva iz člena 3(1) drugi stavek, Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti, da je središče glavnih interesov te hčerinske družbe v državi članici, v kateri ima registrirani sedež, lahko ovrže le, če je na podlagi dejstev, ki so objektivna in jih tretje osebe lahko preverijo, mogoče ugotoviti resnično stanje, ki je drugačno od tistega, ki ga odraža lokacija omenjenega registriranega sedeža. Tako bi lahko bilo zlasti v primeru družbe, ki na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, ne bi opravljala nobene dejavnosti. Nasprotno pa, kadar družba opravlja dejavnost na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, samo dejstvo, da družba mati, ustanovljena v drugi državi članici, nadzoruje ali lahko nadzoruje njene poslovne odločitve, ne zadostuje, da bi se ovrгла domneva, ki jo predpisuje zgoraj navedena uredba.

2) Člen 16(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 1346/2000 je treba razlagati tako, da so sodišča drugih držav članic dolžna priznati glavni postopek v primeru insolventnosti, ki ga je uvedlo sodišče države članice, ne da bi imela možnost preveriti pristojnost sodišča države, v kateri je bil uveden postopek.

3) Člen 16(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 1346/2000 je treba razlagati tako, da je odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti v smislu te določbe odločba sodišča države članice, ki je odločalo o predlogu, ki je temeljil na dolžnikovi insolventnosti in s katerim naj bi se uvedel postopek, določen v Prilogi A k isti uredbi, kadar ima ta odločba za posledico odvzem dolžnikovega premoženja in imenovanje upravitelja, določenega v Prilogi C k zgoraj navedeni uredbi. Ta odvzem premoženja pomeni, da dolžnik izgubi pooblastila za upravljanje svojega premoženja.

4) Člen 26 Uredbe št. 1346/2000 je treba razlagati tako, da država članica lahko zavrne priznanje postopkov v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni v drugi državi članici, če je bila odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti sprejeta ob očitni kršitvi temeljne pravice do izjave udeleženca takega postopka.

(¹) UL C 251, 9.10.2004.